

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: V. C.,
nar. ,
státní příslušnost: Moldavská republika,

zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2024, č. j. CPR-33609-2/ČJ-2024-930310-V217,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-173404-11/ČJ-2024-000022-SV ze dne 26. 5. 2024, kterým bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, (dále též „smluvní státy“) v délce 12 měsíců. Doba

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

k vycestování byla stanovena 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Počátek doby zákazu vstupu byl stanoven ode dne, kdy žalobkyně vycestuje z území EU a smluvních států.

2. Žalobkyně namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), nebyl dle něj dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Správní orgány si dále neopatřily dostatečné podklady pro rozhodnutí, čímž byl porušen § 50 odst. 2 správního řádu. Dále žalobkyně uvedla, že není pravdou, že by v ČR pobývala bez platného pobytového oprávnění. Není taktéž pravdou, že poslední vstup žalobkyně na území schengenského prostoru se datuje do září 2022. Žalobkyně po září 2022 ze schengenského prostoru vycestovala a vrátila se až těsně před provedením pobytové kontroly ze dne 26. 5. 2024. Na území schengenského prostoru vstoupila na základě biometrického cestovního pasu č. X, po vstupu může pobývat během následujícího období 180 dnů na území smluvních států po dobu 90 dnů. Dle žalobkyně nebylo řádně prokázáno, že překročila 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Není pravdou, že pobývala na území schengenského prostoru od začátku září 2022 do pobytové kontroly, ani k tomuto dni (26. 5. 2024) se na území nenacházela neoprávněně, neboť jejím oprávněním byl biometrický doklad, který ji k pobytu opravňoval. Žalovaný nezjistil řádně skutkový stav věci. Správní orgán dále dle žalobkyně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů řízení, pokud rozhodnutí vydal v den pobytové kontroly. U žalobkyně nebyly dány zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění. Nesouhlasí dále se závěrem žalovaného, že její vycestování do Moldávie je možné. V její vlasti panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd, není tam bezpečno. S ohledem na politický vývoj je Moldávie také ohrožena v důsledku invaze Ruské federace na Ukrajinu. Situace v Podněstří je dle žalobkyně ještě závažnější. Ve vlasti se žalobkyně obává o svůj život. Žalovaný porušil také § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, nepostupoval v souladu se zákonem a dalšími právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobkyně, nedbal, aby přijaté řešení dopovídalo okolnostem případu. Pro rozhodnutí nebyly splněny podmínky.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Nepřiměřenost dopadů svého rozhodnutí neshledal.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 26. 5. 2024 byla provedena pobytová kontrola žalobkyně, v rámci které předložila moldavský biometrický cestovní doklad č. X, ve kterém měla žalobkyně poslední vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 27. 2. 2022, dále bylo otištěno výstupní razítko z schengenského prostoru ze dne 7. 8. 2022, další vstupní razítko již otištěno nebylo. Nebyl zjištěn žádný další vstup ani nebyl zjištěn žádný záznam, který by žalobkyni opravňoval k pobytu.
6. Při výslechu žalobkyně sdělila, že je zdravá. V Moldávii bydlela na adrese X. V ČR bydlí v X. Naposledy vstoupila do schengenského prostoru začátkem září roku 2022, cestovala autem. Přijela na svůj druhý cestovní doklad, který poté ztratila. Ztrátu nikde nehlásila. Současný cestovní doklad, který má u sebe, jí poslala rodina z Moldávie, aby měla alespoň něco, není však schopna prokázat vstup na území. Původně do ČR přijela za známými, ale zůstala zde, potřebovala peníze a začala pracovat v hotelech nebo v kuchyni. Je vdaná, s manželem již přes rok nejsou v kontaktu, dceři je 22 let. V Moldavsku bydlela v domě s dcerou. Je dospělá a postará se o sebe sama. S ničím se neléčí. Nebydlí ve společné domácnosti s občanem ČR. Nemá zde majetek. Je si vědoma svého protiprávního jednání a důsledků s ním souvisejících. V případě návratu jí nehrozí žádné nebezpečí. Vycestuje dobrovolně, nic jí nebrání. Zdravotní pojištění nemá. V ČR nemá žádné příbuzné.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Nepáchala zde žádnou trestnou činnost. Finanční prostředky na další pobyt a vycestování má.

7. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-173404-11/ČJ-2024-000022-SV ze dne 26. 5. 2024, bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace v délce 12 měsíců. Doba k vycestování byla stanovena 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Počátek doby zákazu vstupu byl stanoven ode dne, kdy žalobkyně vycestuje z území EU a smluvních států.
8. Napadeným rozhodnutím bylo toto rozhodnutí potvrzeno.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.*
11. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
12. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
13. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečné nebezpečí.*
14. Námitku žalobkyně, že není pravdou, že v ČR pobývala bez platného pobytového oprávnění a rovněž není pravdou, že její poslední vstup na území schengenského prostoru se datuje do září 2022 s tím, že se měla vrátit až těsně před provedením pobytové kontroly ze dne 26. 5. 2024, soud důvodnou neshledal, stejně jako námitku, že nebylo řádně prokázáno, že překročila 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru a námitku, že žalobkyni k pobytu v ČR měl opravňovat její biometrický doklad.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

15. Soud uvádí, že ohledně vymezení neoprávněného pobytu žalobkyně na území ČR správní orgány vycházely z informací uvedených v žalobkyní předloženém cestovním dokladu, ve kterém je jako poslední razítko otištěno výstupní razítko ze schengenského prostoru ze dne 7. 8. 2022, přičemž platnost dokladu byla od 10. 1. 2019 do 10. 1. 2029. Z dokladu nebylo zjištěno žádné pobytové oprávnění žalobkyně k pobytu na území ČR (schengenského prostoru). Soud nepochybně žalobkyní namítanou obecnou možnost legálnosti pobytu z titulu biometrického dokladu pro moldavské občany, nicméně žalobkyně neprokázala poslední datum svého vstupu na území a délku svého pobytu, čímž naplnila skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, žalobkyně nebyla schopna prokázat, že na území nepobývala déle než 90 dnů. Při výsledku uváděla, že měla do ČR naposledy vstoupit v září 2022, dále pak sama dodala, že toto nemůže nijak prokázat, neboť měla ztratit cestovní doklad, do kterého bylo vstupní razítko tohoto vstupu vyznačeno. I kdyby žalobkyně vstoupila do ČR skutečně v září 2022, pak by jí v žalobě zmíněné pravidlo ohledně možnosti pobytu z titulu biometrického dokladu nebylo možné uplatnit, neboť toto je limitováno 90 dny, což by bylo v případě nepřetržitého pobytu do provedení pobytové kontroly (konec května 2024) bez pochybností překročeno, a to nikterak krátce. Byl-li poslední vstup žalobkyně do schengenského prostoru později než v září 2022, jak uvádí v žalobě, pak nic takového žalobkyně při výsledku neuváděla, a naopak dodala, že není schopna prokázat ani tento vstup z roku 2022.
16. Žalovaný poukázal na čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. 3. 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravující přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), kdy dle tohoto kodexu není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě. Dle žalovaného bylo na žalobkyni, aby se na území zdržovala pouze 90 dní v rámci 180 po sobě jdoucích dnů. Žalovaný poukázal rovněž na čl. 12 odst. 1 a 2 zmíněného nařízení a uvedl, že je na cizinci, aby prokázal, že podmínky pobytu dodržel.
17. Dále žalovaný poukázal na čl. 11 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu a uvedl, že žalobkyně nepředložila důkazy, které by vyvrátily tam uvedenou právní domněnku, kdy se cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka. Žalobkyně neprokázala oprávněnost svého pobytu, naopak výslovně uvedla, že toho není schopna, nebyl z její strany vyvrácen závěr správního orgánu I. st. o protiprávním jednání.
18. S těmito závěry se soud ztotožňuje, žalobkyně neprokázala, že by podmínky pobytu na území ČR (schengenského prostoru) splnila, nepředložila žádné pobytové oprávnění, a naopak uvedla, že není schopna prokázat svůj poslední vstup do schengenského prostoru, který pouze neurčitě datovala do září 2022, což v době provedené pobytové kontroly znamená do doby více než rok a půl zpět. Soud dále uvádí, že v žalobě uváděnou informaci o tom, že žalobkyně měla vstoupit na území ČR naposledy těsně před pobytovou kontrolou, považuje za nevěrohodnou z důvodu rozporu s tvrzením žalobkyně ve správním řízení. Žalobkyně v průběhu výsledku opakovaně uvedla, že do ČR naposledy vstoupila v září 2022, tedy ve zcela jinou dobu, než je zmiňováno v žalobě. Žalobkyně při výsledku sdělila, že datum posledního vstupu se mělo nacházet vyznačeno v jejím druhém cestovním dokladu, který měla ztratit, tedy poslední vstup není schopna prokázat. Dále uvedla, že jí rodina měla z tohoto důvodu poslat z Moldávie druhý doklad. Takto žalobkyně vysvětlila, z jakého

důvodu se v jejím cestovním dokladu nachází pouze vstup a výstup ze srpna 2022, a nikoli již informace o aktuálním posledním vstupu ze září 2022, o kterém hovořila při výslechu.

19. Soud dále uvádí, že za věrohodné nepovažuje ani tvrzení žalobkyně ohledně ztráty jejího druhého dokladu, neboť z kopie jí předloženého cestovního dokladu, který je součástí správního spisu, plyne, že jeho platnost byla od 10. 1. 2019 do 10. 1. 2029, není tedy zřejmé, z jakého důvodu by žalobkyni měl být vydáván v této době druhý obdobný doklad. Nic bližšího k tomu žalobkyně neuvedla a pouze zmínila, že ztrátu nikde nehlásila, přičemž cizinec je povinen mít u sebe v průběhu pobytu v ČR platný doklad, jehož případnou ztrátu je potřeba řešit zákonem stanoveným způsobem. Konkrétně podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen *pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak*, dále podle § 103 písm. d) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen *na požádání policie prokázat totožnost předložením cestovního dokladu, dokladu o povolení k pobytu nebo identifikačního průkazu vydaného Ministerstvem zahraničních věcí osobám požívajícím výsad a imunit podle mezinárodního práva, a ve lhůtě stanovené policií doložit, že splňuje podmínky pobytu na území; občan Evropské unie je povinen prokázat totožnost předložením cestovního dokladu nebo jiného dokladu prokazujícího totožnost, včetně občanství některého z jiných členských států Evropské unie, anebo předložením průkazu trvalého pobytu; rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, je povinen prokázat totožnost předložením cestovního dokladu, pobytové karty nebo karty trvalého pobytu, nemá-li tento doklad, může totožnost prokázat jiným dokladem, současně však musí prokázat, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie*. V případě ztráty je cizinec povinen tuto řešit ve smyslu § 103 písm. j) téhož zákona, kdy cizinec konkrétně je povinen *ohlásit ztrátu, zničení, poškození nebo odcizení dokladu vydaného podle tohoto zákona do 3 pracovních dnů ode dne, kdy tato událost nastala; nastala-li tato událost na území, ohlásí ji cizinec orgánu, který mu tento doklad vydal, nastala-li tato událost v zahraničí, ohlásí ji cizinec zastupitelskému úřadu; obdobně je cizinec povinen ohlásit nález nebo získání dokladu, jehož ztrátu nebo odcizení dříve ohlásil*.
20. Žalobkyně u sebe měla pouze cestovní doklad obsahující vstup a výstup ze schengenského prostoru z roku 2022 s tím, že uvedla, že svůj další cestovní doklad, kterým by prokázala poslední vstup, ztratila, kdy však tuto ztrátu dle svého tvrzení řešila toliko tím, že jí rodina poslala druhý doklad.
21. Soud dodává, že nevěrohodnost sdělení žalobkyně podporuje dále skutečnost, že v žalobě odchylně uvedla, že do ČR měla vstoupit na doklad č. X, tedy doklad, který obsahuje jako poslední výstupní razítko ze schengenského prostoru ze srpna 2022. Toto tvrzení žalobkyně v žalobě je tak zcela v rozporu s tím, co uváděla při výslechu, kdy sdělila, že měla vstoupit na doklad jiný, který měla poté ztratit a doklad č. X měl být doklad dodatečně zaslaný rodinou.
22. Lze shrnout, že soud neshledal pochybení správních orgánů, které konstatovaly naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobkyně neprokázala datum vstupu na území ani délku svého pobytu.
23. Námitku ohledně nedostatečného časového prostoru soud taktéž důvodnou neshledal. Pobytová kontrola, žalobkyně, její výslech i vydání napadeného rozhodnutí proběhlo v jediný den (26. 5. 2024), nicméně jak je dokumentováno správním spisem, správní orgán I. st. postupoval řádným způsobem, byly zohledněny všechny zjištěné a žalobkyní sdělené skutečnosti, bylo spolehlivě prokázáno její protiprávní jednání. Pakliže byly zmíněné kroky

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

provedeny v jediný den, byla tím naopak naplněna zásada rychlosti a hospodárnosti dle správního řádu, kdy žalobkyně ani žádné konkrétní pochybení správních orgánů neoznačila.

24. Důvodná není ani námitka žalobkyně, pokud jde o jí zmíněné obavy z vycestování do Moldávie v souvislosti s tamní situací. Pokud jde o ekonomickou situaci v zemi, není tato z hlediska posouzení bezpečnosti země bez dalšího relevantní. Možnosti vycestování žalobkyně zpět do Moldávie se žalovaný věnoval na straně 4 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že správní orgán I. st. si nevyžádal závazné stanovisko, neboť žalobkyně neuvedla v průběhu správního řízení žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena nebezpečí podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně pochází z města R., které se nenachází v Podněstří. Jak žalovaný dále uvedl, ČR považuje Moldavsko kromě oblasti Podněstří za tzv. evropskou bezpečnou zemi původu, vycestování žalobkyně do Moldávie nebude porušovat mezinárodní závazky ČR. Sama žalobkyně uvedla, že se do Moldávie se může vrátit, není jí známa žádná překážka vycestování.
25. Soud ohledně těchto závěrů pochybení nenalezl, ze strany žalobkyně nebyly uvedeny žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by jí mělo ve vlasti cokoli hrozit, místo jejího pobytu se nenachází v problematické oblasti Podněstří a žalobkyně výslovně při výslechu zmínila, že vycestuje dobrovolně.
26. K obecným námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů soud uvádí, že tyto jako důvodné taktéž neposoudil. Správními orgány byl řádně zjištěn skutkový stav, bylo vycházeno z adekvátních podkladů. Byly zohledněny všechny relevantní okolnosti případu, při ukládání délky správního vyhoštění bylo přihlédnuto ke všem zjištěným relevantním okolnostem. Podklady, ze kterých správní orgány vycházely, byly dostatečné.
27. Taktéž délka správního vyhoštění byla stanovena přiměřeně. Žalobkyně svým jednáním nesporně naplnila skutkovou podstatu správního vyhoštění, zároveň byla adekvátně uložena i délka správního vyhoštění. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“* V dané věci bylo možné uložit správní vyhoštění v délce až 3 let, přičemž bylo uloženo v délce 12 měsíců, tedy na spodní hranici možného rozmezí, přičemž soud považuje takto stanovenou délku za adekvátní vzhledem ke všem zjištěným okolnostem případu, zejména se zřetelem k délce neoprávněného pobytu v schengenském prostoru, jestliže do schengenského prostoru měla vstoupit v září 2022 a byla zajištěna při pobytové kontrole dne 26. 5. 2024.
28. Správními orgány byly rovněž řádně zhodnoceny možné dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, přičemž ani v tomto směru soud pochybení správních orgánů nenalezl. Žalobkyně v ČR žádné vazby neoznačila, naopak jak plynulo z jejích sdělení, její rodina žije v Moldávii, kde bydlela žalobkyně v rodinném domě se svou

dcerou, které je 22 let, s manželem nejsou v kontaktu. Motivy pobytu žalobkyně v ČR byly výhradně ekonomické povahy, kdy zde žalobkyně měla pracovat jako pokojská nebo pomocná síla v kuchyni. K tomu soud nad rámec uvedeného dodává, že žalobkyně s ohledem na absenci pobytového oprávnění nebyla oprávněna v ČR ani vykonávat práci, tu by pak bez příslušných oprávnění nemohla vykonávat ani do budoucna, kdy naopak pokud žalobkyně z ČR vycestuje a po uplynutí jednorocní doby zákazu vstupu si některý typ pobytového oprávnění vyřídí, bude moci za splnění příslušných podmínek případně v ČR legálně vykonávat práci či jiné aktivity.

29. Na základě shora uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
30. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, náhrada nákladů řízení jí nenáleží. Žalovanému náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 15. 10. 2024

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce